

- Системи управління ризиками: Використовуйте спеціальні системи управління ризиками, які допомагають ідентифікувати, оцінювати та контролювати ризики на постійній основі.

- Потенціал і навчання персоналу: Інвестиції в розвиток людських ресурсів і навчання персоналу менеджменту фінансових ризиків. Добре навчена команда може своєчасно реагувати на загрози та вживати заходів щодо їх нейтралізації.

- Ефективна комунікація із зацікавленими сторонами: Підтримувати відкриту та ефективну комунікацію із зацікавленими сторонами, такими як інвестори, акціонери та банки. Це допомагає зберегти довіру та позитивне ставлення до підприємства навіть у разі фінансових труднощів.

- Стандарти та нормативні вимоги: моніторинг змін і нормативних вимог, які можуть вплинути на фінансовий ризик. Дотримання вимог і стандартів є важливим, щоб уникнути юридичних проблем.

- Антикризове планування: Розробка планів дій щодо управління фінансовими кризами та негативними сценаріями. Ці плани повинні містити кроки, яких підприємство вживатиме для вирішення проблем і підтримки фінансової стабільності.

Отже, використання цих методів допоможе краще врахувати специфіку діяльності підприємства при проведенні робіт, пов'язаних з мінімізацією фінансових ризиків. Розгляд сутності представлених методів дозволяє зробити висновок, що при організації діяльності підприємств з метою зниження фінансового ризику їх необхідно використовувати комплексно. Нейтралізація фінансових ризиків є важливим елементом корпоративного управління фінансами і допомагає забезпечити його фінансову стійкість і довговічність у різних умовах.

Список використаних джерел

1. Гранатуров В. М. Ризик підприємницької діяльності: проблеми аналіз / В. М. Гранатуров, О. Б. Шевчук. – К.: Зв'язок, 2000. – 152 с.

2. Донець Л. І. Економічні ризики та методи їх вимірювання: навч. посіб. Донець Л.І., Ващенко Н.В. – К.: Центр учбової літератури, 2006. – 312 с.

ВИЗНАЧЕННЯ СТРАТЕГІЧНИХ АЛЬТЕРНАТИВ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

СОБОЛЄВА Ганна Григорівна,

канд. екон. наук, доцент

ВАСИЛЬЄВА Дар'я Костянтинівна,

здобувач першого (бакалаврського) рівня вищої освіти

Харківський національний університет

міського господарства імені О. М. Бекетова

Визначення стратегічних альтернатив для підвищення ефективності діяльності підприємства - це важливий етап стратегічного управління, який

передбачає аналіз і вибір оптимальних шляхів для досягнення поставлених цілей та завдань. Стратегічне управління - це ітеративний процес, і вимагає постійного аналізу, адаптації та вдосконалення для досягнення успіху на довгострокову перспективу.

Основні кроки цього процесу включають в себе наступні етапи:

- Аналіз внутрішнього середовища: Ретельний аналіз внутрішніх факторів підприємства, таких як його ресурси, фінансовий стан, операційні процеси, кадровий потенціал та інші аспекти. Цей аналіз допомагає ідентифікувати сильні та слабкі сторони підприємства.

- Аналіз зовнішнього середовища: Оцінка зовнішніх факторів, таких як економічні умови, конкуренти, законодавство, технологічні та соціокультурні тенденції. Цей аналіз допомагає ідентифікувати можливості та загрози для підприємства.

- Формулювання стратегічних цілей: Визначення того, що підприємство прагне досягти. Ці цілі повинні бути конкретними, вимірюваними, досяжними, релевантними та часово обмеженими (критерії SMART).

- Генерація стратегічних альтернатив: Створення різних варіантів стратегій, які можуть бути використані для досягнення поставлених цілей. Це може включати розгляд таких аспектів, як розширення ринків, вдосконалення операцій, інновації, партнерства та інші можливості.

- Оцінка і вибір стратегічних альтернатив: Аналіз і порівняння різних стратегій з точки зору їх можливостей, ризиків та відповідності стратегічним цілям. В результаті обирають оптимальні альтернативи.

- Розробка механізмів реалізації: Створення детального плану дій для впровадження обраної стратегії. Це включає в себе розподіл відповідальності, визначення ресурсів, контроль та моніторинг.

- Впровадження та моніторинг: Реалізація стратегії та постійний моніторинг її результатів. Цей процес передбачає здійснення корекцій та адаптацію стратегії відповідно до змін в середовищі.

Стратегія розвитку підприємства реалізація такі функції:

- а) розробка мети фірми з урахуванням ринкової ситуації;
- б) визначення коштів досягнення цієї мети;
- в) сегментація, інакше кажучи поділ загальної цілі на підцілі;
- г) розроблення відповідних перспективних планів і програм.

Можливо виділити головні принципи і тенденції стратегічного управління підприємствами:

1. Планування доходів і витрат.
2. Розподіл управління майном і виробництвом.

3. Розподіл функцій стратегічного й оперативного управління виробництвом. Стратегічні здійснює керівник або рада директорів і штаб, тобто консультативна рада, яка не має права розпоряджатися виконавцями, другі – правління, директори по виробництву, маркетингу й збуту тощо, підлеглі їм відділи управління. До обов'язків управлінця ставиться визначення суцільних цілей на основі дослідження й прогнозування ринкових позицій

фірми, схвалення відповідних планів і програм, структури управління, концепції маркетингу, основних напрямків НДДКР.

4. Посилюється роль фінансових підрозділів у виробленні стратегічної мети.

5. Розмаїття стратегій керування в залежності від ринкових позицій фірми й сфер діяльності, у яких вона може розраховувати на успішне функціонування.

6. Організація співробітництва великого й малого бізнесу.

Отже, вибір стратегічних альтернатив повинен бути гнучким і враховувати зміни в середовищі та результати моніторингу. Також важливо, щоб весь процес був орієнтований на досягнення довгострокових цілей підприємства і підвищення його конкурентоспроможності. Визначення стратегічних альтернатив і реалізація стратегій підвищення ефективності діяльності підприємства вимагає особливого підходу та урахування ризиків, обмежень і особливостей середовища. Важливо враховувати, основними цілями можуть бути забезпечення безпеки персоналу, збереження виробничих потужностей та забезпечення життєво важливих послуг для населення.

Список використаних джерел

1. Портер М. Е. Конкурентна стратегія. Техніки аналізу галузей і конкурентів. Київ: Наш формат, 2020. 424 с.

2. Шершньова З. Є. Стратегічне управління: підручник. Київ: КНЕУ, 2019. 699 с.

ІНВЕСТИЦІЙНИЙ АНАЛІЗ В УМОВАХ НЕВИЗНАЧЕНОСТІ БІЗНЕС-ОТОЧЕННЯ

СОБОЛЄВА Ганна Григорівна,

канд. екон. наук, доцент,

ІВАНОВА Анастасія Дмитрівна,

здобувач першого (бакалаврського) рівня вищої освіти

Харківський національний університет

міського господарства імені О. М. Бекетова

Застосування інвестиційного аналізу при ухваленні рішень щодо інвестицій є необхідним, оскільки прийняття відповідних вирішень відбувається в умовах невизначеності. Можуть виникнути ситуації, коли інформація про можливий стан об'єкта аналізу у майбутньому відсутня частково або повністю. Це може бути пов'язано з тим, що стан об'єкта може змінюватися через непередбачені події, спричинені впливом зовнішнього та внутрішнього середовища. Ці події можуть бути викликані чинниками, які не піддаються кількісній оцінці. Процедура та методи такого аналізу спрямовані на вироблення альтернативних варіантів вирішення проблеми проектування та